

ἀμπελικιάτικα τά, ἀμάρτ. ἀδελικιάτικα Κρήτ. (Μονοφάτσ. κ. ἀ.)

Τὸ οὐδ. τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀμπελικιάτικος οὐσιαστικοποιηθέν.

Ἡ ἀμοιβή τοῦ ἀμπελοφύλακος. Συνών. ἀμπελιάτικο 1, ἀμπελοφυλακιάτικο.

ἀμπελικοοικονόμος ὁ, *Αθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀμπελική καὶ οἰκονόμος.

Ὁ οἰκονόμος τῆς ἀμπέλου, ἦτοι μοναχὸς ἐπιστατῶν εἰς τὴν καλλιέργειαν καὶ τὸν τρυγητὸν αὐτῆς.

ἀμπελικὸς ὁ, *Αθ. κ. ἀ. — Λεξ. Περίδ. Λεγρ. Ἐλευθερουδ. ἀδελικὸς Κρήτ. ἀδελ'κός Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀμπελικὸς οὐσιαστικοποιηθέν. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

I) Ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου, ἀμπελουργὸς *Αθ. Κρήτ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀμπελάρις. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ. II) Ὁ φυλάττων τὰς ἀμπέλους, ἀμπελοφύλαξ *Αθ. Κρήτ. — Λεξ. Περίδ. Λεγρ. Ἐλευθερουδ.: Γνωμ. Ἀδελικὸς καὶ κηπουρὸς τρεῖς μῆνες ἢ χαρὰ τοῦ Κρήτ. || *Ἀσμ.

Νὰ ζήσης, γέρω ἀδελικέ, τίνος εἶν' τ' ἀδελάκι; αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀμπελάς 3. β) Ἀγροφύλαξ Κρήτ. (Μονοφάτσ.) — Λεξ. Περίδ. Συνών. βλέπες.

ἀμπελίνα ἡ, Ἀττικ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν. κ. ἀ.) — ΠΓγεννάδ. 517 ἀδελίνα Πελοπν. (Τρίκκ.) Ἰμπερλίνα Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) — Λεξ. Ἐλευθερουδ. (λ. ἀμπελίδα).

Τὸ θηλ. τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀμπελίνοσ οὐσιαστικοποιηθέν. Διὰ τὴν μεταβολὴν τῆς καταλήξεως πβ. ἀθερίνη - ἀθερίνα, μασχάλη - ἀμασκάλα κττ. Περί τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ρ εἰς τὸν τύπον Ἰμπερλίνα ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 83 κέξ.

Τὸ φυτὸν κληματὶς ἢ κινρώδης (clematis cirrhosa). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγρόαμπελη 1 καὶ ἀγριοκλήμα 4. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν.

ἀμπελίτης ὁ, Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμπελος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης. Ὅτι ἡ λ. παλαιὰ μαρτυρεῖ τὸ ἀρχ. ἀμπελίτης γῆ καὶ τὸ ἐθνικὸν ὄν. Ἀμπελίτης.

Εἶδος κοχλίου διαττωμένου εἰς τὰς ἀμπέλους. Συνών. ἀμπελουργὸς 3. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Χίος

ἀμπελίτσα ἡ, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμπελί καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Εἶδος χόρτου κληματοειδοῦς.

ἀμπελιτσά ἡ, ἀμάρτ. ἀδελιτσά Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀμπελίτσα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εά. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ πουλλίτσι - πουλλιτσά. Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. τύπ. ἀδελιτσά προήλθεν ὁ ἐπιστημονικὸς Λατιν. ὄρος *abelicea*, ὅθεν ὁ Ἕλλην. ἀβελικεῖα.

Εἶδος δένδρου ἀγρίου (*ulmus abelicea* Sm., *planera abelicea* R. et Sch., *zelkova Cretica* Spach., *abelicea*

Boiss.) τῆς οἰκογενείας τῶν οὐλμοειδῶν: Κατσούνα ἀπὸ ἀδελιτσά (κατσούνα = ράβδος ἀγκύλη).

ἀμπελοβατράχι τό, ἀμάρτ. ἀβιλουβαθράτσ' Λέσβ. Ἰδουμαθράτσ' Λέσβ. (Πέτρ.) Ἰδουλουβαθράτσ' Λέσβ. (Καλ-λον.) Ἰδουλουμαθράτσ' Λέσβ. (Μανδαμᾶδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀμπελί καὶ βατράχι, παρ' ὁ καὶ βαθράκι. Παρὰ Σομ. μπιλαβαθράκι.

1) Βάτραχος πρασίνου χρώματος. Συνών. ἀγκληδόνα, ἀμπελοβάτραχος. 2) Τεμάχιον ὑφάσματος χρώματος πρασίνου ἐπιγραφτόμενον ἐπὶ τῆς μασχαλιαίας χώρας τῶν ὑποκαμίσων. Πβ. ἀρχ. βατραχίς καὶ βατραχειοῦς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀμασκαλίδι 1. [**]

ἀμπελοβάτραχος ὁ, ἀμάρτ. ἀμπελοβάθρακος Πρωπ. (Ἀρτάκ.) ἀβιλουβάθρακους Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀμπελί καὶ βάτραχος, παρ' ὁ καὶ βάθρακος.

Ἀμπελοβατράχι 1, ὁ ἰδ. [**]

ἀμπελόβεργα ἡ, σύννηθ. ἀδελόβεργα Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) Σέριφ. κ. ἀ. Ἰδελόβεργα Σέριφ. Ἰπελόβεργα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀμπελί καὶ βέργα.

1) Κλάδος ἀμπέλου σύννηθ. Συνών. ἀμπελόβεργο, ἀμπελοκλάδι 1, ἀμπελόκλημα 2, βέργα, κληματοβέργα. 2) Τὸ καλάμιον ἢ ἡ ράβδος, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζονται οἱ πήχεις τοῦ πετάλου τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

ἀμπελόβεργο τό, ἀμάρτ. ἀμπελόβιργον Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀμπελί καὶ βεργί.

Συνήθως κατὰ πληθ., κλάδοι ἀμπέλου κλαδευθέντες καὶ πρὸς καῦσιν χρησιμοποιούμενοι. Συνών. ἀμπελόβεργα 1.

ἀμπελοβλάσταρο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀμπελί καὶ βλαστάρι.

Ὁ τρυφερὸς βλαστὸς τοῦ κλήματος, ὅστις συλλέγεται καὶ τιθέμενος ἐν ἄλλῃ διατηρεῖται. Συνών. βλαστός. Πβ. βλαστάρι, κορφόκομμα.

ἀμπελόγαττος ὁ, Κέρκ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀδελόγαττος Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀμπελί καὶ γάττος.

1) Ἡ ἀτηγριωμένη γαλῆ ἢ διαττωμένη εἰς τὰς ἀμπέλους. Πβ. ἀγριογάττος. Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. Κέρκ. Κεφαλλ. 2) Μεταφ. γυνὴ δυσειδῆς Κεφαλλ.

ἀμπελόγη ἡ, ἀμάρτ. ἀμπελοῇ Κάρι. ἀμπελογῆς Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀμπελί καὶ γῆ, παρ' ὁ καὶ γῆς. Διὰ τὴν σύνθεσιν πβ. ἀμμόγη, ἀμμουσσόγη.

Γῆ πρόσφορος πρὸς ἐμφύτευσιν ἀμπέλων. Συνών. ἀμπελόχωμα.

ἀμπελοκάματον τό, Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀμπελί καὶ κάματον, δι' ὁ ἰδ. κάματος.

